

ΗΛΙΑ Θ. ΚΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, 'Η τυποποιημένη φράση «*ὄϊε... δύω...*» καὶ ἡ λειτουργία της μέσα στὴν 'Ιλιάδα, 'Ανάτυπο ἀπὸ τὸν ΙΑ' τόμο τῆς «Δωδώνης» ('Επιστημονικῆς 'Επετηρίδας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Ιωαννίνων), 'Ιωάννινα 1982.

Στόχος τοῦ συγγραφέως, ὅπως ἐμφαίνεται εἰς τὸν τίτλον τῆς ἐργασίας, εἶναι νὰ ἐξετάσῃ τὴν τυποποιημένην φράσιν «*ὄϊε δύω*» καὶ τὴν λειτουργίαν της εἰς τὴν 'Ιλιάδα. Εἰς τὴν πραγματικότητά ἀναλύονται καὶ ἐρμηνεύονται ἐν γένει τὰ χωρία ὅπου ἐμφανίζεται τὸ θέμα τῶν δύο ἀδελφῶν ὡς ἀρχηγῶν στρατοῦ (B 484-877: Κεφ. Α', σσ. 78-99) καὶ ὡς θυμάτων ἑνὸς ἀντιπάλου ἥρωος (κεφ. Β', σσ. 100-148). Τὰ συμπεράσματα ἐκτίθενται εἰς τὸ τέλος ἐκάστου κεφαλαίου καὶ συνοψίζονται εἰς τὸν ἐπίλογον (σσ. 149-150): 'Η φόρμουλα «*ὄϊε δύω...*» εἶναι ἐπινόησις τοῦ ποιητοῦ, ἢ ἔστω προσφιλεῖς εἰς αὐτόν, συμπέρασμα τὸ ὁποῖον ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὰ στοιχεῖα καὶ τὰς περιπτώσεις τῆς ὑπάρχει ἔντονος ἢ παρουσίας τοῦ 'Ομήρου. 2) 'Η τυπικὴ αὐτὴ φράσις ἐβοήθησε τὸν 'Ομηρον νὰ δημιουργήσῃ νέας παραλλαγὰς σχημάτων, νὰ πλουτίσῃ τὰ ἐκφραστικά του μέσα καὶ νὰ ποικίλῃ τὰ καταλογικὰ μέρη τοῦ ἔργου, τὰ ὁποῖα ἐνέχουν ἐκ φύσεως τὸν κίνδυνον τῆς μονοτονίας. 3) 'Η χρῆσις τῆς τυπικῆς φράσεως «*ὄϊε δύω...*» μαρτυρεῖ τὴν μεγάλην καὶ δημιουργικὴν ἐλευθερίαν τοῦ μεγαλοφυοῦς ποιητοῦ τῆς 'Ιλιάδος ἐναντι τῆς παραδόσεως.

Πολλὰ θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τόσον εἰς ἐπὶ μέρους σημεῖα ὅσον καὶ εἰς τὰ γενικά συμπεράσματα ἐν σχέσει μὲ τὰ ἐπιχειρήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὰ στηρίζονται. 'Η ἔλλιπής, π.χ., χρῆσις τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας εἰς ὀρισμένα σημεῖα εἶναι ἰδιαιτέρως αἰσθητῆ. 'Αλλ' ἀναμφιβόλως ἡ μεθοδικότης τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν κατάταξιν καὶ ἀνάλυσιν τῶν σχετικῶν χωρίων ἀποτελεῖ θετικὸν σημεῖον τῆς ἐργασίας. Καὶ τὸ ἀπώτερον συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἐπανέρχεται συχνὰ εἰς τὴν 'Ομηρικὴν ἔρευναν τῶν τελευταίων χρόνων, διὰ τὴν θαυμαστὴν δημιουργικὴν ἰκανότητα τοῦ ποιητοῦ τῆς 'Ιλιάδος στηρίζεται ἀρκούντως.

A. ΒΟΣΚΟΣ

Carmina Anacreontea. Edidit Martin L. West. Bibliotheca Scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana. Leipzig 1984. Σελ. XXVI+65.

'Υπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Ἀνακρεόντεια* δηλοῦνται, ὡς γνωστόν, βραχεὰ συμποτικὰ καὶ ἐρωτικὰ ποιήματα γραφέντα κατὰ τὴν περίοδον τῆς αὐτοκρατορίας καὶ μέχρι τῶν μέσων βυζαντιακῶν αἰώνων ὑπὸ ποιητῶν ἐναβρυνομένων εἰς τὸ ὄφρος καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀνακρέοντος. Κατὰ τὴν ἐπιγραμματικὴν διατύπωσιν τοῦ Albin Lesky (*Geschichte der griechischen Literatur*, Bern und München³1971, σ. 210), «Zeit und Qualität dieser Gedichte sind nicht einheitlich, im allgemeinen ist es seichtes Geplätscher, mitverantwortlich für das falsche Bild Anakreons, das lange galt. Aber wie es so geht, hat gerade das Mittelmässige kräftig weitergezeugt und ganze Richtungen wie die deutsche Ana-

kreontik hervorgerufen. Dass unter dem Anhauch des Genius freilich auch der Dornstrauch Rosen trägt, zeigt Goethe»⁽¹⁾.

Τὰ Ἀνακρεόντεια διεσώθησαν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀνακρέοντος Τηῖου συμποσιακά ἡμιάμβια, διὰ τοῦ Παρισινοῦ κώδικος suppl. gr. 384 (P), φφ. 675-690, ὡς τμήμα τῆς Παλατινῆς λεγομένης Ἀνθολογίας. Περί τοῦ κώδικος, ἀναγομένου εἰς τὸν δέκατον αἰῶνα, ὁ νέος ἐκδότης γράφει εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Προλεγόμενων («De codice Palatino»)· εἰδικώτερον γράφει περὶ τοῦ περιεχομένου, τῶν γραφῶν, τῶν διαφορῶν γραφῶν (lectiones discrepantes), τῆς ὀρθογραφίας καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ κώδικος. Εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον («De fontibus ceteris») ἐξετάζονται καὶ αἱ λοιπαὶ πηγαὶ τῶν Ἀνακρεοντείων (ὁ A. Gellius, ἡ Πλανούδειος Ἀνθολογία [Marcian. gr. 352], ἡ Παρισινὴ Συλλογὴ [Paris. suppl. gr. 352], Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, Ἰππόλυτος, Γρηγόριος ὁ Κορίνθιος). Εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον («De carminum sermone») ἐξετάζονται οἱ χαρακτῆρες τοῦ λεκτικοῦ. Εἰς τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον κεφάλαιον («De prosodia», «De metris») ἐξετάζονται ἡ προσῳδία καὶ οἱ μετρικοὶ τῶν ποιημάτων τύποι. Εἰς τὸ ἕκτον κεφάλαιον («De sylloges compositione») ἀνατέμνεται, —κατὰ τὸ περιεχόμενον, τὸ ὕφος καὶ τὰ μετρικὰ σχήματα—, ἡ συλλογὴ τῶν παραδοθέντων Ἀνακρεοντείων καὶ διακρίνονται τέσσαρες τοῦλάχιστον τάξεις αὐτῶν. Εἰς τὸ ἕβδομον κεφάλαιον («De textus condicionem») περιγράφεται ἡ ἐνεστῶσα τοῦ κώδικος κατάστασις. Εἰς τὸ ὄγδοον κεφάλαιον («De editoribus et criticis») καταχωρίζονται αἱ κυριώτεραι ἐκδόσεις ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου (1554) μέχρι τοῦ Brioso Sánchez (1981). Τὸ ἕνατον, τέλος, κεφάλαιον («de hac editione») ἀφορᾷ εἰς τινὰς τεχνικὰς λεπτομερείας τῆς νέας ἐκδόσεως. Εἰς τὰ Προλεγόμενα ἐπιτάσσονται ἑκτενεῖς πίνακες, (α) τῶν ἐκδόσεων, (β) τῶν οἰκείων μελετῶν, (γ) τῶν κατὰ καιροὺς ἐπισκοπήσεων τῆς βιβλιογραφίας, ἀπὸ τῆς *Bibliotheca Graeca* τῶν Fabricius-Harles (1791) κ.ἐξ.

Τὸ κείμενον φέρει τὴν ἀρίθμησην τῆς ἐκδόσεως Preisendanz (*Carmina Anacreontea e bybl. Nat. Par. cod. gr. suppl. 384*, Lipsiae 1912), συμπληροῦται δὲ ὑπὸ κριτικοῦ ὑπομνήματος παρέχοντος οὐ μόνον τὰς γραφὰς τοῦ Παρισινοῦ κώδικος P ἢ τὰς εἰκασίας καὶ διορθώσεις τῶν λογίων, ἀλλὰ καὶ πλούσιον σύλλαβον παραλλήλων ἢ συγγενῶν χωρίων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς λατινικῆς γραμματείας. Ὁ τόμος κατακλείεται διὰ Προσαρτήματος περὶ τῆς ὀρθογραφίας τοῦ κώδικος («Appendix. Codicis Palatini orthographia et menda leviora»), ἐπίσης δὲ καὶ διὰ πίνακος τῶν λέξεων («Index verborum»).

Ἡ παλαιογραφικὴ δεξιότης, ἡ κριτικὴ δξύνουα καὶ τὸ φιλολογικὸν εὔρος τοῦ καθηγ. M.L. West εἶναι ἐναργέστατα ἀνά πᾶσαν σελίδα τοῦ πρὸ ἡμῶν τόμου. Ὁ ἐκδότης ἄλλοτε μὲν ἀκολουθεῖ εἰς τὴν διδασκαλίαν παλαιότερων λογίων, ἄλλοτε δὲ εἰσάγει εἰς τὸ κείμενον ἰδίας διορθώσεις, κατὰ τὸ πλεῖστον πιθανωτάτας, οἷον: **2.4** κεράσσας (pro κεράσσω P) - **4.1** ἦ (pro τι P) - **50.3** <μέλος> ἄρχεται λιγαίνειν, <ἀναβάλλεται δὲ> Μούσας (pro λιγαίνειν ἀρχεται μούσας P) - **51.4** τὰς ἐμᾶς ὄρας (pro τὰς ἐμᾶς δῶρα τὰ P) - **55.11** πονοῦντ' ἀγείρειν (pro ποιοῦντα πεῖραν P) - **55.16** ἀπορῶ τόδ' αὖ, τί (pro ὡς σοφῶ τό δ' αὐτω P) - **58.21** λύρης σου (pro χρυσηςου P). Παρὰ τὴν ἀρτιότητά της καὶ ἡ νέα ἐκδοσις εἶναι δεκτικὴ περαιτέρω βελτιώσεων. Ἀντὶ ἐτέρου, καταλέγω ἐν συνεχείᾳ συνοπτικῶς διορθώσεις τινὰς τοῦ Ἑλλήνος Ἀδαμαντίου Κοραῆ, διασωθείσας εἰς ἀνέκδοτον τοῦ ἀνδρὸς χειρόγραφον ἀποκείμενον νῦν εἰς τὴν ἐν Χίῳ Βιβλιοθήκην (χφ.

490, σσ. 130-137, 176-177)⁽²⁾: **9.4** λευκόπους] λυκόπους⁽³⁾ - **17.8** κείσθαι] χεισθαι⁽⁴⁾ - **28.6** μέλι τὸ γλυκὺ] μέλιτι γλυκεῖ ἢ μέλιτ' ἐν γλυκεῖ⁽⁵⁾ - **28.12** τόδ' ἔστιν] τόδ' εἶ ὅτιν **31.9** σείων] ζύων⁽⁶⁾ - **36.6** τὸ πρίασθαι] του πρίασθαι⁽⁷⁾ - **38.17** τὸ κέρδος] τί κέρδος⁽⁸⁾ - **46.10** καὶ ὁ Κοραῆς ὀβελίζει τὸν στίχον προελθόντα, ὡς εἰκάξει, ἐκ διεφθαρμένης γραφῆς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου στίχου, ἀνθ' ὃ ἴσως γραπτέον καρπός *ΤΕ ΓΑΙΑΣ* προκύπτει. - **53.5** περιμένειν ἔμε, *Κυβήβα, παράδος* in linea, [π|α|ρ|α|μ|ε|ν|ω|ν] supra lin. **P** περιμαίνομαι· νῦν ἦβα πάρα· δός⁽⁹⁾.

Οἱ βιβλιογραφικοὶ πίνακες εἰς τὸ τέλος τῶν Προλεγομένων (σσ. XXII-XXV) δὲν εἶναι, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐξαντλητικοί· πολλὰ πρόσθετα λήμματα δύνανται νὰ ἐντοπισθοῦν ὄχι μόνον εἰς τὰς γνωστὰς βιβλιογραφικὰς ἐπισκοπήσεις τῶν Hiller, Sitzler, Keydell, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μακρὸν πίνακα τῆς *Bibliotheca Scriptorum Classicorum. I. Scriptores Graeci* τῶν W. Engelmann - E. Preuss (Leipzig 81880, σσ. 127-131).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) «Ὁ χρόνος καὶ ἡ ποιότητα αὐτῶν τῶν ποιημάτων δὲν εἶναι ἐνιαῖος· γενικὰ ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ ἀνόητες μπουρμπουλῆθρες, ποὺ εἶναι συνυπεύθυνες γιὰ τὴν ψεῦτικὴ εἰκόνα τοῦ Ἄνακρέοντα, ποὺ κράτησε πολὺν καιρὸ. Ἄλλὰ ὅπως συμβαίνει πάντα, ἀκριβῶς ἡ μετριότητα εὐδοκίμησε πολὺ καὶ δημιουργήσε ὀλόκληρα κινήματα, ὅπως τὸν γερμανικὸ ἀνακρεοντισμὸ. Ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τῆς μεγαλοφυΐας ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἀγάθι βγάξει ρόδο, τὸ δείχνει ὁ Γκαίτε». (Μετάφρασις Α.Γ. Τσοπανάκη).

(2) Πβ. Georges A. Christodoulou, *Adamance Coray: Notes critiques sur le texte de Platon*, εἰς τὸν παρόντα τόμον τοῦ *Πλάτωνος*, σσ.,...

(3) Ὁλόκληρος ἡ παρατήρησις τοῦ Κοραῆ (σσ. 133-135 τοῦ χφ.) ἔχει ὡς ἀκολουθῶς: «Ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε ΧΩ' ΛΕΥΚΟΠΟΥΣ Ὁρέστης τὰς μητέρας κτανόντες. Omnes mirantur quare Orestes hoc in loco emphatice vocetur ὁ λευκόπους; quo de vid. conjecturas Barnesii et Brunckii. ego vero existimo λυκόπους pro λευκόπους legendum esse, et non ad Orestem sed ad Alcmaeonem referendum hoc modo: Ἀλκμαίων τε ΠΙΡΙΝ Ο ΛΥΚΟΠΟΥΣ, Κ' Ὁρέστης aut ΠΟΘ' Ο ΛΥΚΟΠΟΥΣ, Κ' Ὁρέστης; nec mira videbitur insertio particulae πρίν, siquis ad proxime sequentes versus attendat: ἐμαίνειθ' Ἡρακλῆς πρίν et ἐμαίνετο πρίν Αἴας. Λυκόποδες Hesychio teste [Λ1399 Latte] vocabantur οἱ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑΙ, οἱ μὲν τινες (malim ὡς μὲν τινες) διὰ τὴν τῶν ποδῶν λευκότητα· ἦσαν γάρ ἀεὶ ὑποδεδεμένοι. quam glossam, mancam et truncatam, animadvertentibus criticis, integrius exhibet scholiastes ad Aristoph. Lysistr. v. 655 [vol. II, p. 124.26 Dind.; p. 257.11 Dübn.] λυκόποδας ἐκάλουον, ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, τῶν (leg. τοῦς τῶν) τυράνων δορυφόρους... ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λυκῶν δέρμασι περικεκαλυμμένους, ὥστε μὴ καίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος, τινὲς δὲ λυκόποδας, διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων λυκόν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη τοὺς νῦν λεγομένους ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑΣ κ.τ.λ.».

(4) Ὁ Κοραῆς (σ. 133): «Ἐλικας δ' ἐλευθέρους μοι πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς, ἄφες, ὡς θέλουσι, ΚΕΙΣΘΑΙ. emendo ΧΕΙΣΘΑΙ, quod venustius et magis ex Anacreontis ingenio. sic Euparius [5.2.6] hunc procul dubio Anacreont. locum respiciens: αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἠλιῶσαι ΚΑΤΕΚΕΧΥΝΤΟ. Euripid. Bacch. 455 πλόκαμος κεχυμένος. et Petronius de Circe [Sat. 126, p. 174.4 Bücheler] *crines ingenio suo flexi per totos se humeros EFFUDERANT*. conf. Virg. Aeneid. I 323. hoc Apulejus Metamorphos. lib. XI. p. 240 [XI. 3; p. 253.28 Vliet] *crines... per divina colla passive dispersi, molliter defluebant*, dixit. Terent. Phorm. [I.ii.56] *capillus passus*, ubi Donatus [vol. II, p. 377.10 Wessner] *temere dispersus*. sic et Athen. lib. V, p. 198E [vol. I, p. 353.9 Mein.] καὶ Βασάροι καὶ Λυδαὶ κατακεχυμένα τὰς τρίχας. cf. Callimach. hymn. in Cererem v. 5 et Kusterum ad Aristoph. Thesmoph. 848».

(5) Ὁ Κοραῆς (σσ. 136-137): «Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις ΜΕΛΙ ΤΟ ΓΛΥΚΥ ΛΑΒΟΥΣΑ. emendo: ΜΕΛΙΤΙ ΓΛΥΚΕΙ ΛΑΒΟΥΣΑ. perperam Brunck λαβοῦσα in βαλοῦσα mutandum censet. constructio est: Κύπρις λαβοῦσα τὰς ἀκίδας ἔβαπτεν [ἐν] μέλιτι γλυκεῖ. praepositio ἐν subaudienda est. βαπτόμενος βα-

τραχείους Aristophanes dixit Equit. v. 523. nisi mavis legere ΜΕΛΙΤ' ΕΝ ΓΛΥΚΕΙ ΛΑΒΟΥΣΑ ut Odys. I 392 [391] σκέπαρνον ΕΙΝ ὕδατι ψυχρῷ βάπτει.

(6) Ὁ Κοραῆς (σ. 131): «Ὁ δ' ἔρωσ μέτωπα ΣΕΙΩΝ ἀπαλοῖς πτεροῖσιν. an ΞΥΩΝ in sensu τοῦ τρίβων? et l'amour se frottant le visage avec ses tendres ailes. Hesychius (Ξ 185 Latte) ξύει· τρίβει. Hippocrates [vol. I, p. 717.3 Kühn] καὶ τὸ μέτωπον ξυσμῆ λαμβάνει. vid. Oeconom. Foës. v. ξύσματα».

(7) Ὁ Κοραῆς (σ. 132): «Barn. εἰ δ' οὐδὲ ΤΟ πρίασθαι τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς. cum ms. not. ad marg. (ex Dawesio puto) εἰ δ' οὐδὲ πω πρίασθαι. quidam codd. εἰ δ' οὐν μὴ τὸ πρίασθαι. Brunck εἰ δ' οὐ τί που πρίασθαι. lege meo periculo: εἰ δ' οὐδὲ ΤΟΥ πρίασθαι in sensu τινὸς aliquo pretio, quod patet ex prox. praeced. λάβη ΤΙ, καὶ παρέλθη. Ita Od. 10 [11.4W.] ΠΟΨΟΥ θέλεις, ἔφην, σοὶ τὸ τυχθὲν ΕΚΠΙΩΜΑΙ; cf. fragm. Menandri p. 214 edit. Cleric. [frgm. 395, 250, vol. II p. 190, 94 Koerte].

(8) Ὁ Κοραῆς (σ. 136): «Τί γάρ ἐστί σοι ΤΟ κέρδος; lego... ἐστί σοι ΤΙ κέρδος reduplicatione nostro perquam familiari ac venusta, ut [15.2W.] πόθεν, πόθεν πέτασαι; et [9.3 W.] θέλω, θέλω μανῆναι. cf. Sophocl. p. 288 [Oed. R. 1189] τίς γάρ τίς ἀνὴρ, unde emend. et Sophocl. p. 440 extr. [Oed. C. 598] τί γάρ ΤΟ μείζον legendo τί γάρ ΤΙ μείζον;».

(9) Ὁ Κοραῆς (σ. 176-177): «ΠΕΡΙΜΕΙΝΟΝ ΜΕ ΚΥΒΗΒΑ, ΠΑΡΑΔΟΣ, θέλω στέφεσθαι. πολίων ἑκάς δὲ γῆρας. νέος ἐν νέοις χορεύσω. primum versum Stephanus emendat περί μοι νέω σύνηβα, Salmasius παραμαίνομαι Κυβήβα. in membr. παραμενω με... in secundo versu pro παράδος Stephanus coniecit ῥόδα δός, quod in textum recepit Barnesius. nos existimamus forte legendum: ΠΕΡΙΜΑΙΝΟΜΑΙ· ΝΥΝ ΗΒΑ ΠΑΡΑ· ΔΟΣ, θέλω στέφεσθαι et c. vehementer furo; nunc adest juvenus; da [rosas], volo coronari. ἦβα πάρα est idem quod πάρσστιν ἦβα secundi versus hujus odarii et opponitur τῷ πολίων ἑκάς δὲ γῆρας. i-ta et od. 56 [44.3 Diehl; 50.3 Page; 36.3 Gentili] χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ΗΒΗ ΠΑΡΑ. sed videndum».

Pindari Carmina cum fragmentis. Pars I. Epinicia. Post Brunonem Snell edidit Hervicus Maehler. Bibliotheca Scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana. Leipzig 1984. Σελ. XI+192.

Τὸ ἔτος 1953 διὰ τοῦ οἴκου Teubner τῆς Λιψίας ὁ διαπρεπὴς φιλόλογος Bruno Snell ἐξέδωκε τὰ σφζόμενα τοῦ Πινδάρου ἔργα μετὰ τῶν ἀποσπασμάτων. Ἡ ἔκδοσις, δικαίως ἐπαινεθεῖσα ὑπὸ τῶν εἰδημόνων [οἶον des Places ἐν AC 23(1954), 193-194, Kirkwood ἐν CW 47(1954), 189, Kamerbeek ἐν MPh 59 (1954), 151-153, Irigoien ἐν RPh 29 (1955), 76-78, Robertson ἐν CR 5(1955), 31-33, Colonna ἐν RFIC 33(1955), 74-79 καὶ εἴ τινος ἄλλου], ἐξεδόθη ἐκ νέου εἰς ἀλλεπαλλήλους, συνεχῶς δὲ βελτιουμένης ἐκδόσεις (1955, 1959, 1964). Τὸ ἔτος 1969 ὁ Hervicus Maehler, κατὰ προτροπὴν τοῦ Snell, ἀνέλαβε τὴν νέαν θεώρησιν καὶ ἔκδοσιν τῶν πινδαρικῶν ἔργων· ἀνατύπωσιν δὲ, μετὰ τινῶν προσθηκῶν, τοῦ α' μέρους τῆς εἰρημένης ἐκδόσεως τοῦ περιλαμβάνοντος τοὺς Ἐπινίκους ἀποτελεῖ ὁ πρὸ ἡμῶν τόμος. Εἰς τὸν Πρόλογον, μετὰ βραχεῖαν σημείωσιν τῶν ἐκδοτῶν, ἐκτίθενται πίνακες, (α) τῶν παπύρων τῶν περιεχόντων ἀποσπάσματα τῶν Ἐπινίκων, (β) τῶν πινδαρικῶν κωδίκων, (γ) τῶν «στεμματικῶν» σχέσεων τῶν κωδίκων, ὡς πρὸς τοὺς Ἐπινίκους, (δ) τῶν τυπογραφικῶν συμβόλων καὶ (ε) τῶν πινδαρικῶν ἐκδόσεων ἀπὸ τῆς princeps τοῦ ἔτους 1513 μέχρι τῆς ἐκδόσεως Snell (1953, 1964). Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι πέρα τῶν ἐν λόγῳ πινάκων οὐδεὶς λόγος περὶ τῶν πινδαρικῶν κωδίκων γίνεται, τῶν ἐκδοτῶν περιοριζομένων νὰ παραπέμψουν εἰς τὸ θεμελιῶδες διὰ τὴν χειρόγραφον παράδοσιν τοῦ Πινδάρου ἔργον τοῦ J. Irigoien, His-